

Brood des levens

Tijdschrift tot bemoediging, lering en bevestiging van de waarheid,
die in Christus Jezus is.

J. v.d. Heijdenstraat 17, 3817 JE Amersfoort. Tel.: 033 - 4619171
zie: www.JezusVerlosser.nl Email: info@JezusVerlosser.nl

*Zou mij dood en graf doen beven?
Nee, ik weet op wie ik bouw;
Jezus leeft en ik zal leven,
eeuwig blijft zijn woord getrouw.
Jezus leert de dood verachten,
Jezus overwon zijn krachten,
Hij is 't hoofd van al zijn leën,
in zijn zege zijn wij één.*

*Dierb're Heiland, die mijn smarte,
die mijn schulden hebt getorst,
dierb're Heiland, ook mijn harte
eert U als de Levensvorst.
Zouden ooit beloftenissen,
die Gij geeft, vervulling missen?
Nee, miljoenen gingen heen,
moedig op uw trouw alleen.*

*Kan 't geloof aan uwe liefde
mij hier sterken in de nood,
kan 't geloof aan uwe liefde
mij doen juichen in de dood,
wat zal 't zijn, als mijn vertrouwen
eens verwisselt in aanschouwen,
en een liefde mij bestraalt,
waar geloof noch wens bij haalt!*

*Och, versterk in mij die hope,
opdat ik met nieuwe kracht,
juichend mijne loopbaan lope,
aan wier eind de kroon mij wacht.
Met het oog op U geslagen,
kan geen kruis mijn loop vertragen.
Wat is 't leed, dat hier ons beidt,
bij de vreugd der eeuwigheid!*

't Hoofd omhoog, het hart naar boven (de eerste brief van Petrus, deel 3)

1:5 "...voor u, die in de kracht Gods bewaard wordt door het geloof tot de zaligheid, welke gereed ligt om geopenbaard te worden in de laatste tijd."

En zo gaat Petrus, geleid door de Heilige Geest, voort om ons op te sommen wat ons in Christus is geschonken. We hebben gedacht aan die erfenis die voor ons in de hemelen is weggelegd. Maar dat is nog toekomst; we zijn nog op weg naar dat moment dat zeker komen zal dat de Heer zijn gemeente tot zich zal nemen. Daarvan lezen we in 1 Thess. 4 :16,17: "want de Here zelf zal op een teken, bij het roepen van een aartsengel en bij het geklank ener bazuin Gods, nederdalen van de hemel, en zij, die in Christus gestorven zijn, zullen het eerst opstaan; daarna zullen wij, levenden, die achterbleven, samen met hen op de wolken in een oogwenk weggevoerd worden, de Here tegemoet in de lucht, en zo zullen wij altijd met de Here wezen." Naar dat moment mogen we uitzien en wat een geweldige troost is het te mogen weten dat degenen die reeds in de Here ontslapen zijn dan met ons zullen worden opgenomen. Zo samen, zullen we altijd met de Here zijn. En tot die tijd? Wel, dan worden we in de kracht Gods bewaard door het geloof. Wat een zegen is het te mogen weten dat we er niet alleen voor staan. De laatste woorden die we van de Here Jezus lezen in het evangelie naar Mattheüs luiden: "En zie, Ik ben met u al de dagen tot aan de voleinding der wereld." (Matth. 28:20) En van Hem lezen we in 1 Kor. 1:24: "...Christus, de kracht Gods en de wijsheid Gods." Zo mogen we weten in en door Hem bewaard te worden op weg naar die zaligheid die gereed ligt om geopenbaard te worden in de laatste tijd.

*Die hoop moet al ons leed verzachten.
Komt, reisgenoten, 't hoofd omhoog!
Voor hen die 't heil des Heren wachten,
Zijn bergen vlak en zeeën droog.
O zaligheid, niet af te meten,
O vreugd, die alle smart verbant,
Daar is de vreemd'lingschap vergeten
En wij, wij zijn in 't vaderland.*

We moeten daarbij goed beseffen dat het moment dat de Here komt om zijn gemeente tot zich te nemen en die zaligheid in te voeren vooraf gaat aan de laatste tijd. Wij zullen die zaligheid reeds mogen ontvangen wanneer we met de Here verenigd worden, zoals dat vermeld wordt in 1 Thessalonicenzen 4. Maar dan is die zaligheid nog niet geopenbaard, dat wil zeggen voor iedereen zichtbaar. Dan zullen wij in een oogwenk - en dus niet voor iedereen zichtbaar - weggevoerd worden, de Here tegemoet in de lucht. Dat zal plaatsvinden voordat de grote oordelen, die onder andere in het boek Openbaring beschreven staan, over de wereld zullen komen. Velen menen dat de gelovigen die tijd van oordelen zullen moeten meemaken, maar dat is een misverstand. In de brief aan de gemeente te Filadelfia, die we in Openb. 3:7-13 vinden opgetekend lezen we in vers 10: "Omdat gij het bevel bewaard hebt om mij te blijven verwachten, zal ook ik u bewaren voor de ure der verzoeking, die over de hele wereld komen zal, om te verzoeken hen, die op de aarde wonen." Waarom die toevoeging: hen die op de aarde wonen? Zijn er dan die niet op de aarde wonen? Zeker: zij, die met alle ontslapenen de Here tegemoet gegaan zijn in de lucht. Zij wonen bij de Here. Gods Woord zegt ons hier dat we voor die ure van verzoeking bewaard worden omdat we Hem hebben verwacht. Zo lezen we dat ook in 1 Thess. 1:9,10: "...hoe gij u van de afgoden tot God bekeerd hebt, om de levende en waarachtige God te dienen, en uit de hemelen Zijn Zoon te verwachten, die Hij uit de doden opgewekt heeft, Jezus, die ons verlost van de komende toorn." Leven we in die verwachting? In de brief aan Filadelfia voegt de Here eraan toe: "Ik kom spoedig; houd wat gij hebt..." Het is nog niet de laatste tijd, maar er is wel veel om ons heen dat erop duidt dat we in de laatste dagen leven. In 2 Tim. 3:1 lezen we: "Weet wel, dat er in de laatste dagen zware tijden zullen komen: want de mensen zullen zelfzuchtig zijn, geldgierig, pochers, vermetel, kwaadsprekers, aan hun ouders ongehoorzaam, ondankbaar, onheilig, liefdeloos, trouweloos, lasteraars, onmatig, onhandelbaar, ..." Laten we daarom te meer onze Heiland verwachten en te midden van een wereld die in egoïsme leeft een licht zijn dat schijnt in een duistere plaats. Immers, wanneer God ons in Christus zoveel zegeningen heeft gegeven, behoren we de blijde boodschap van het heil in de Here Jezus uit te dragen opdat er zich nog mogen bekeren voordat het te laat is.

Die zaligheid te mogen delen in Zijn heerlijkheid zal geopenbaard worden in de laatste tijd wanneer Christus zal verschijnen. “Wanneer Christus verschijnt, die ons leven is, zult ook gij met Hem verschijnen in heerlijkheid.” (Kol. 3:4). Dat zal zijn in de laatste tijd, het duizendjarig rijk, waarvan we lezen in Openb. 20:1-6. Dan zal vervuld worden wat we lezen in Zach.14:5: “En de Here, mijn God, zal komen, alle heiligen met Hem.” Daarna zal er geen tijd meer zijn, maar een nieuwe hemel en een nieuwe aarde. “En er zal geen nacht meer zijn en zij hebben geen licht van een lamp of licht der zon van node, want de Here God zal hen verlichten...” (Openb.22:5)

1:6-7 “Verheugt u daarin, ook al wordt gij thans, indien het moet zijn, voor korte tijd door allerlei verzoeken beproefd, opdat de echtheid van uw geloof, kostbaarder dan vergankelijk goud, dat door vuur beproefd wordt, tot lof en heerlijkheid en eer blijke te zijn bij de openbaring van Jezus Christus.”

De echtheid van uw geloof. Dat is wel een belangrijke uitdrukking. Is ons geloof echt, of zeggen we te geloven maar doen we er in de praktijk niet veel mee? Petrus schrijft hier aan de vreemdelingen die in de verstrooiing zijn. Zij leefden, net als wij, in een wereld die geen rekening wenst te houden met Gods Woord, waarin ieder doet wat goed is in eigen ogen. In de brief aan de Efeziërs schrijft Paulus in hfdst. 4:17: “Dit zeg ik dan en betuig ik in de Here, dat gij niet langer moogt wandelen zoals ook de heidenen wandelen.” en in Ef. 5:7-11 lezen we: “Doet dan niet met hen mede. Want gij waart vroeger duisternis, maar thans zijt gij licht in de Here; wandelt als kinderen des lichts,.....en toetst wat de Here welbehaaglijk is. En neemt geen deel aan de onvruchtbare werken der duisternis, maar ontmaskert ze veeleer...” De echtheid van ons geloof wordt gezien wanneer we in het leven andere keuzes maken, wanneer we niet aan alles meedoen wat de wereld te bieden heeft en ook in de praktijk afkeuren wat niet in overeenstemming is met Gods Woord. En toch is er nog zo veel wat ons aantrekkelijk lijkt in deze wereld en is er nog zo veel waardoor onze oude natuur wordt aangetrokken. Misschien is het wel zo dat we niet worden vervolgd om ons geloof – en laten we de Heer daar heel dankbaar voor zijn – maar ons geloof wordt wel door verzoeking op de proef gesteld. Die aantrekkingskracht van de verkeerde dingen die ons zo

openlijk in de wereld worden aangeboden is heel groot en ook voor ons geldt wat Paulus over zichzelf schreef in Rom. 7:19: "Want niet wat ik wens, het goede, doe ik, maar wat ik niet wens, het kwade, dat doe ik." Daarom ook is het zo belangrijk dat we ons er op toeleggen Gods Woord, de Bijbel te lezen en te bestuderen opdat we daardoor sterk mogen staan tegen de verleiding die de satan ons telkens weer aanbiedt. Wat een zegen dat we het mogen weten dat we door de kracht Gods worden bewaard, maar in de praktijk moeten we ons ook *laten* bewaren. Petrus kende die strijd, die de gelovige heeft in een godvijandige wereld, als geen ander. Hij verloochende zijn Here toen het vuur hem te na aan de schenen kwam. Laten we hem daarvoor niet veroordelen. Maar hij wist ook dat de echtheid van zijn geloof als door vuur beproefd was geweest. Hij had wel gewankeld, maar de Here had hem weer opgericht. In deze verzen richt hij onze ogen op die heerlijke toekomst die ons wacht bij de Here en waar onze aardse strijd die steeds weer daarin bestaat ons voor de zonde dood te houden voorbij is. "Maar in dit alles zijn wij meer dan overwinnaars door Hem, die ons heeft liefgehad." (Rom.8:37). Hij voegt eraan toe dat die beproeving van ons geloof en de daaruit blijkende echtheid ervan straks mag bijdragen aan de heerlijkheid die te zien zal zijn in die laatste tijd bij de openbaring van Jezus Christus. Dat mag ons aansporen de weg met de Here te gaan in de verwachting dat Hij spoedig komt. Laat dat een blijvende vreugde voor ons zijn.

1: 8 en 9 "Hem hebt gij lief, zonder Hem gezien te hebben; in Hem gelooft gij, zonder Hem thans te zien, en gij verheugt u met een onuitsprekelijke en verheerlijkte vreugde, daar gij het einddoel des geloofs bereikt, dat is de zaligheid der zielen."

Wat een getuigenis! Laat het zo mogen zijn dat dit van ons allen gezegd kan worden. De tekst uit 1 Joh. 4:19 mag ons dan wel in de gedachten komen: "Wij hebben lief, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad." En uit 1 Joh. 4:10 "Niet dat wij God liefgehad hebben, maar dat Hij ons heeft liefgehad en Zijn Zoon gezonden heeft als een verzoening voor onze zonden."

*Gij hebt mij lief, o bron van eeuw'ge liefde,
bewerker van mijn heil.
Gij hebt mij lief, Gij hadt uw eengeboor'ne
ten offer voor mij veil.*

*Ik heb u lief, alleen zal hij nooit wezen,
die U, o God bemint.
Ik heb u lief, en 't is uw eigen liefde,
die Ge uitstort in uw kind.*

Wat een zegen is het in de Here Jezus te mogen geloven. We hebben Hem nooit gezien, maar wel van Hem gehoord. Immers lezen we in Rom. 10:17 "Zo is dan het geloof uit het horen, en het horen door het woord van Christus." Voordat de Here Jezus dat werk van verzoening heeft volbracht heeft Hij het gezegd (Joh. 14: 1-3): "Uw hart worde niet ontroerd; gij gelooft in God, geloof ook in mij. In het huis mijns Vaders zijn vele woningen – anders zou ik het u gezegd hebben – want ik ga heen om u plaats te bereiden; en wanneer ik heengegaan ben en u plaats bereid heb, kom ik weder en zal u tot mij nemen, opdat ook gij zijn moogt, waar ik ben." In Hem, die we nooit gezien hebben, mogen we geloven. Hij, die dat grote werk van verlossing tot stand heeft gebracht, waardoor die onoverbrugbare kloof die er was tussen God en ons teniet gedaan kon worden, doordat Hij voor al onze zonden aan het kruis van Golgotha geleden en betaald heeft. En we mogen zeker weten dat we Hem zullen zien. Want als Hij ons plaats bereid heeft dan zal Hij komen en dan zal Hij ons tot zich nemen opdat we altijd mogen zijn, waar Hij is. De woorden uit Johannes 14 en de woorden uit 1 Thessalonicenzen 4 hebben betrekking op dezelfde gebeurtenis. Hebr. 11:1 zegt ons: "Het geloof nu is de zekerheid der dingen, die men hoopt, en het bewijs der dingen die men niet ziet." In de Nederlandse taal kennen we wel de uitdrukking: ik geloof dat.... Daarmee willen we dan uitdrukken dat we er niet helemaal zeker van zijn. Dat is niet de betekenis van het geloven dat we in de Bijbel vinden. Daar is het niet 'ik geloof dat...', maar 'ik geloof in...'. Het grote verschil is dat we niet ergens een mening over hebben, maar dat we geloven in de Zoon van God, die gekomen is op aarde om zondaren te behouden. Dat geloof is een zekerheid. Nu zien we Hem nog niet, maar dat zal spoedig veranderen. Kijken we naar Hem uit? Heeft het geloof dat we in onze Heiland mogen hebben ook zo onze harten geraakt dat we Hem ook liefhebben? Wanneer dat zo is dan verlangen we er toch ook naar Hem te mogen zien? Dat zal zeker gebeuren en dan zullen we Hem zien, gelijk Hij is (1 Joh. 3:2b). Dat is het einddoel des geloofs waar Petrus hier van spreekt, wanneer de woorden van

de Here Jezus worden vervuld en we mogen zijn waar Hij is. Dat is de zaligheid der zielen, wanneer we niet meer gehinderd worden door ons aardse lichaam met haar kwalen, wanneer onze blik op de Here niet meer vertroebeld wordt door aardse zorgen, verleidingen en verzoeking, maar we voor altijd bij de Here wezen zullen.

Dat moment kan voor de gelovige individueel komen wanneer de Here zijn kind tot zich neemt, zoals Paulus het schrijft in Filip. 1:23: “..ik verlang heen te gaan en met Christus te zijn, want dit is verreweg het beste;..” Zo heeft de Here zelf dat ook beloofd in Joh. 12:26: “... en waar ik ben, daar zal ook mijn dienaar zijn.” en verzekerde aan de misdadiger die naast Hem aan het kruis hing en tot Hem geroepen had: Heer ontferm u, met de woorden: “Voorwaar, ik zeg u, heden zult gij met Mij in het paradijs zijn.” Het geloof richt zich op de Here Jezus en stelt in Hem al haar vertrouwen. Dat is ook het einddoel van het geloof: bij Hem te zijn, en dat zal zeker gebeuren “Voorwaar, ik zeg u..”

Niet allen die geloven zullen ontslapen. Wanneer de laatste is toegevoegd aan de gemeente en de Here haar tot zich zal nemen zullen we – samen met de ontslapen gelovigen – worden opgenomen en altijd bij de Here zijn. Wat zal dat zijn om altijd bij Hem te zijn, die ons liefhad tot de dood! Dat is reden om verheugd te zijn met een onuitsprekelijke en verheerlijkte vreugde. Dat is niet een vreugde zoals de wereld die kent en waaraan zij uiting geeft. Dat is namelijk niet een vreugde die hier haar vervulling kent, maar een vreugde die straks haar vervulling zal ervaren wanneer we Hem zien in wie we geloofd hebben. Die vreugde is onuitsprekelijk want die ervaren we persoonlijk in onze harten wanneer we na mogen denken over wat ons in Christus is geschonken en dan schieten woorden te kort.

1:10-12 “Naar deze zaligheid hebben gezocht en gevorst de profeten, die van de voor u bestemde genade geprofeteerd hebben, terwijl zij naspeurden, op welke of hoedanige tijd de Geest van Christus in hen doelde, toen Hij vooraf getuigenis gaf van al het lijden, dat over Christus zou komen, en van al de heerlijkheid daarna. Hun werd geopenbaard, dat zij niet zichzelf, maar u dienden met de dingen, welke u thans verkondigd zijn bij monde van hen, die door de Heilige Geest, die van de hemel gezonden is, u het evangelie hebben gebracht, in welke dingen zelfs engelen begeren een blik te slaan.”

Petrus getuigt hier van de waarachtigheid van Gods Woord wanneer hij de profeten aanhaalt die – zonder zelf te weten waarover zij spraken – het Woord Gods uitdroegen dat profetieën bevatte over de genade die aan zondaren bewezen zou worden door het lijden van Christus. Het was alles voorzeggd en het is ook vervuld. Meteen in het evangelie naar Mattheüs vinden we bij de aankondiging van de geboorte van de Here Jezus al de woorden die de engel tot Jozef sprak: "...zij zal een zoon baren en gij zult Hem de naam Jezus geven. Want Hij is het, die zijn volk zal redden van hun zonden. Dit alles is geschied, opdat vervuld zou worden hetgeen de Here door de profeet gesproken heeft, ..." (Matth. 1:21,22). En vele malen meer vinden we in het evangelie naar Mattheüs diezelfde woorden terug; toen werd vervuld...

Jesaja profeteerde, zoals we kunnen lezen in hfdst. 56:3: "Laat dan de vreemdeling die zich bij de Here aansloot, niet zeggen: De Here zal mij zeker afzonderen van zijn volk; en laat de ontmande niet zeggen: Zie ik ben een dorre boom." Zulke mensen hadden op grond van wat we lezen in Deut. 23:1-6 geen enkele reden om te veronderstellen dat er voor hen genade was. Daar lezen we immers dat zij niet in de gemeente des Heren mochten komen. Maar Jesaja profeteert: "Ik geef hun in mijn huis en binnen mijn muren een gedenkteken en een naam, beter dan zonen en dochters; Ik geef hun een eeuwige naam, die niet uitgeroeid zal worden." (Jes. 56:5)

Hoe kon God zo genadig zijn en mensen die het volkomen verbruid hadden toch in liefde aannemen? God kon toch de zonden niet zomaar door de vingers zien? Hoe kon de Psalmist spreken in Ps. 103:10-12: "Hij doet ons niet naar onze zonden en vergeldt ons niet naar onze ongerechtigheden; maar zo hoog de hemel is boven de aarde, zo machtig is zijn goedertierenheid over wie Hem vrezen. Zover het oosten is van het westen, zover doet Hij onze overtredingen van ons;.."? Het antwoord lezen we in Jesaja 53:5: "Maar om onze overtredingen werd hij doorboord, om onze ongerechtigheden verbrijzeld; de straf die ons de vrede aanbrengt, was op hem, en door zijn striemen is ons genezing geworden."

Toen de Here Jezus was opgestaan uit het graf heeft Hij op die eerste dag dit alles aan de discipelen uitgelegd en verklaard. Wat zouden we graag precies hebben willen weten wat de Here gezegd heeft tegen die twee Emmaüsgangers, maar er staat slechts vermeld: "En Hij

zeide tot hen: O onverstandigen en tragen van hart, dat gij niet gelooft alles wat de profeten gesproken hebben! Moest de Christus dit niet lijden om in zijn heerlijkheid in te gaan? En Hij begon bij Mozes [de vijf boeken van Mozes, Genesis tot en met Deuteronomium] en bij al de profeten en legde hen uit, wat in al de Schriften op Hem betrekking had." Laat dat een aansporing zijn voor ons om die Schriften nauwkeurig te onderzoeken, opdat onze Heiland steeds groter voor ons mag worden.

Op de avond van diezelfde dag sprak de Here ook nog met al zijn discipelen en dan lezen we in Luk. 24:44: "Hij zeide tot hen: Dit zijn mijn woorden, die ik tot u sprak, toen ik nog bij u was, dat alles wat over Mij geschreven staat in de wet van Mozes en de profeten en de psalmen moet vervuld worden. Toen opende Hij hun verstand, zodat zij de Schriften begrepen."

Zo wil Hij ook ons verstand openen wanneer we biddend onze Bijbel lezen en meer mogen gaan verstaan van al die dingen die ons in de Schriften zijn voorgezegd met betrekking tot Gods oneindige genade voor zondaren op grond van het verlossingswerk van onze Heiland op het kruis van Golgotha, Zijn bewaring op onze weg en de heerlijkheid die ons wacht, wanneer we altijd bij de Heer zullen zijn.

Wordt D.V. vervolgd.

~~~~~

"En de Here dacht: Zou Ik voor Abraham verbergen wat Ik ga doen?"

(Gen. 18:17)

Lang voordat Lot in Sodom het wist, wist Abraham, in gemeenschap met God, van de verwoesting van die stad. O, meer gemeenschap met Hem te hebben!

De Heilige Geest. (1)

In ons taalgebruik wordt over de Heilige Geest vaak gesproken als over de derde Persoon van de Godheid. Daarmee wordt de indruk gewekt, alsof er een zekere rangorde zou bestaan in het wezen van God. De Bijbel noemt deze 'rangorde' niet, en ook wij kunnen deze uitdrukking daarom maar beter mijden.

Al in de eerste verzen van het Oude Testament wordt gesproken over God, die de hemel en de aarde schiep en over Gods Geest, die over de wateren zweefde. Het is heel bijzonder dat vermeld wordt dat Gods Geest aanwezig was tijdens de schepping, omdat daarmee vanaf het begin van alle dingen er een Getuige was, Gods Geest, waarmee de waarheid van de scheppingorde, zoals deze vermeld staat in Gods woord een onweerlegbaar feit is, omdat 'op de verklaring van twee of drie, elke zaak vaststaat!' (Matth. 18:16).

We moeten echter oppassen dat we de Godheid niet als drie van elkaar verschillende Personen gaan beschouwen, want er staat geschreven: "Hoor Israëel, de **HERE** is onze God; **de HERE is één!**" (Deut. 6:4).

Omdat een ieder die gelooft dat de Here Jezus voor zijn/haar zonden is gestorven, de Heilige Geest als eerste gave ontvangt (Rom.8:23), ontvangt hij/zij ook de Persoon in zijn/haar lichaam, die getuigenis aflegt van de waarheid over de schepping. Omdat de schepping van de mens pas plaats vond op de zesde dag, is er geen mens aanwezig geweest op de voorgaande scheppingsdagen, maar Gods Geest was daarbij wel aanwezig en die Geest woont in ons en getuigt in ons.

In het Nieuwe Testament wordt voor de eerste keer tot de priester Zacharias over de Heilige Geest gesproken. De engel Gabriël zei tot Zacharias dat zijn vrouw Elisabeth hem een zoon zou baren en dat deze zoon, Johannes de Doper, vanaf de schoot van zijn moeder vervuld zou worden met de Heilige Geest (Luc.1:15).

Zes maanden later komt dezelfde engel Gabriël bij Maria, een verwante van Zacharias en Elisabeth, en vertelt haar dat zij zwanger zal worden, maar niet door toedoen van een man, zoals tussen Za-

charias en Elisabeth, maar zij zou zwanger worden omdat de Heilige Geest over haar zou komen; daarom wordt haar Kind, zowel Zoon des Allerhoogste als Zoon van God genoemd (Luc.1:32-35). Het onderscheid tussen Johannes de Doper en de Here Jezus wordt daarmee door de engel Gabriël aangegeven. Paulus zegt daar later over: "Maar toen de volheid des tijds gekomen was, heeft God zijn Zoon uitgezonden, geboren uit een vrouw, ..." (Gal.4:3), d.w.z. niet door toedoen van een man (Jozef).

Opvallend is dat er niet staat dat de Here Jezus geboren is uit de Vader, maar uit de Heilige Geest. Tijdens de omwandeling van de Here Jezus op aarde, heeft God meerdere keren vanuit de hemel getuigd: "Deze is mijn Zoon, de Geliefde, in Wie Ik mijn welbehagen heb" (Matth. 3:17, 17:5). Die stem klonk o.a. nadat de Heilige Geest, in de gedaante van een duif, op de Here Jezus gedaald was. Dat was een bijzonder moment, omdat daardoor de eenheid tussen God de Vader, God de Heilige Geest en God de Zoon getoond werd. Dat was ook een duidelijke aanwijzing voor het Joodse volk, dat bij de doop van de Here Jezus zichtbaar én hoorbaar gemaakt werd, wat elke orthodoxe Jood, ook nu nog, dagelijks met de mond belijdt (het zogenaamde 'Shema'): **'Hóór Israël, de HERE is onze God, de HERE is EEN!'** Als het Joodse volk toen goed had geluisterd, hadden ze toen niet alleen kunnen horen en kunnen zien, maar ook kunnen verstaan, dat God **EEN** is.

Bij de doop van de Here Jezus, was de Zoon zichtbaar in de gedaante van een mens en was de Heilige Geest zichtbaar in de gedaante van een duif. De derde Persoon, die wel sprak maar niet zichtbaar was, was Dezelfde als waarover Mozes bij zijn afscheid tot het volk sprak. Hij sprak toen over de verschijning van God op de berg Horeb: "En gij naderdet en stondt onderaan de berg, terwijl de berg laaide van vuur tot in het hart des hemels - duisternis, wolken en donkerheid. Toen sprak de HERE tot u uit het midden van het vuur; een geluid van woorden hoordet gij, maar *een gestalte naamt gij niet waar, er was alleen een stem*" (Deut.4:11,12). Diezelfde stem klonk na de doop van de Here Jezus en de neerdaling van de Heilige Geest op Hem (Matth.3:16,17), doch Israël heeft het wel gehoord, maar niet verstaan! **Hóór Israël...**

De Here Jezus is volkomen uniek voor wat betreft zijn verbinding met de Heilige Geest. Hij was de enige mens, die zowel verwekt was door de Heilige Geest alsook gezalfd was met de Heilige

Geest (Matth.1:20 en Luc.4:18); Hij was ‘vol van de Heilige Geest’ (Luc.4:1).

Johannes de Doper heeft meermalen getuigd dat hij alleen doopte met water, maar wijzend op de Here Jezus verkondigde hij, dat Hij met de Heilige Geest zou dopen. Mede om die reden heeft de Here Jezus niemand met water gedoopt, maar liet Hij dat over aan zijn discipelen (Joh.4:2). De doop met de Heilige Geest kon niet eerder plaatsvinden dan nadat Hij, na zijn dood en opstanding, was teruggegaan naar de Vader. De Heilige Geest ontvangen we dus niet van mensen, maar alleen van de Here.

De eerste mensen die gedoopt werden met de Heilige Geest, op de Pinksterdag, waren zijn discipelen (Hand.2:4). Zo had Hij dat ook beloofd toen Hij bij zijn discipelen was in Jeruzalem en tot hen zei: “Want Johannes doopte met water, maar gij zult met de Heilige Geest gedoopt worden, niet vele dagen na deze.....maar gij zult kracht ontvangen, wanneer de Heilige Geest over u komt, ...” (Hand.1:5,8).

Soms wordt er over de Heilige Geest gesproken alsof het slechts ‘een kracht’ zou zijn, maar dat is een ernstige misvatting. Toen de Here Jezus met de Samaritaanse vrouw sprak, zei Hij tot haar: “God is geest...”(Joh.4:24^b). De Heilige Geest geeft ons wel kracht, maar is bovenal een Persoon.

In het Oude Testament staat beschreven hoe de Geest iemand van zijn plaats opheft en hem verplaatst naar een andere omgeving, om hem daar gezichten van God te tonen (Ezech. 3:12,14 en 8:3).

In het Nieuwe Testament lezen we dat de Geest van de Here tegen Filippus ‘spreekt’ en, nadat hij de kamerling had gedoopt, dat de Geest van de Here hem ‘wegnam’ (Hand.8:29,39).

De Heilige Geest kan ook een door mensen gekozen weg blokkeren, zoals ook Paulus heeft ondervonden in Asia (Hand. 16:6,7).

Toen het volk Israël verlost was uit Egypte, nadat zij het lam hadden geslacht, heeft God op een wonderbaarlijke wijze het volk door de woestijn geleid. “De HERE ging voor hen uit, des daags in een wolkkolom, om hen te leiden op de weg, en des nachts in een vuurkolom, om hun voor te lichten, zodat zij dag en nacht konden voortgaan. Zonder ophouden bleef de wolkkolom des daags en de vuurkolom des nachts aan de spits van

het volk" (Ex.13:21,22). Nehemia legt in zijn dankgebed het verband tussen de wolkkolom en de Heilige Geest (Neh.9:19,20). Voor het volk Israël werd op deze wijze de aanwezigheid van Gods Geest zichtbaar gemaakt, zoals God dat opnieuw deed na de doop van de Here Jezus; toen werd aan datzelfde volk de aanwezigheid van Gods Geest zichtbaar gemaakt, doordat de Heilige Geest, in de gedaante van een duif, op de Here Jezus neerdaalde.

De laatste keer dat God opnieuw zijn Geest zichtbaar maakte voor het Joodse volk, was bij de uitstorting van de Heilige Geest op de Pinksterdag, toen de Heilige Geest zichtbaar werd en Zich als vuurvlammen aan hen vertoonde en Zich op ieder van hen zette (Hand.2:3,4).

Toen gebeurde wat ook met de Here Jezus was gebeurd, na zijn doop: de Heilige Geest zette zich nu ook op al zijn volgelingen. Zo gebeurt het nog steeds met een ieder die tot geloof in de Here Jezus komt: hij/zij ontvangt als eerste gave de Heilige Geest!

*U hebt mij uw Geest gegeven,
Nu ben ik geen weze meer.
'k Mag als kind nu zonder beven,
opwaarts zien tot U, o Heer.*

Toen de Here Jezus na zijn opstanding de vrede aan zijn volgelingen verkondigd had, blies Hij op hen en zei: "Ontvangt de Heilige Geest" (Joh. 20:21,22) en vervolgens heeft Hij opnieuw beloofd dat zij, na zijn hemelvaart, met de Heilige Geest gedoopt zouden worden, 'niet vele dagen na deze' (Hand.1:5). De Here Jezus werd daarna door 'een wolk' aan hun ogen onttrokken, en 'niet vele dagen daarna' (tien dagen), zetten zich op hen tongen als van 'vuur'; opnieuw een combinatie van een wolk(kolom) en vuur(kolom).

Nadat het volk Israël het beloofde land had bereikt, was de wolk- en vuurkolom niet meer nodig om hen te leiden door de woestijn en er wordt dan ook geen melding meer van gemaakt. Maar toen de Here Jezus tot zijn discipelen sprak over de komst van de Heilige Geest, heeft Hij gezegd dat Deze **tot in eeuwigheid** in de gelovige zou blijven (Joh.14:16,17). Het feit dat een ieder die gelooft, de Heilige

Geest ontvangen heeft, betekent ook dat onze positie in deze wereld vergelijkbaar is met de positie van het volk Israël tijdens de reis door de woestijn; zoals de wolk- en vuurkolom het volk door de woestijn leidde, zo leidt de Heilige Geest ons ook door deze wereld, die voor ons een woestijn is.

De Here Jezus heeft over de betekenis van de Heilige Geest uitvoerig gesproken met een Joodse farizeeër en leraar, Nicodemus. Hem werd verteld dat zijn huidige leven beëindigd moest worden, omdat hij in het bestaande lichaam het Koninkrijk van God niet zou kunnen *zien* en ook niet zou kunnen *binnengaan*; hij moest opnieuw geboren worden. De Here Jezus vertelde hem dat wedergeboorte door de Heilige Geest de voorwaarde is, om het Koninkrijk van God te kunnen binnengaan. Uit de vraagstelling blijkt dat Nicodemus er helemaal niets van begreep; moest hij dan voor de tweede keer in de moederschoot ingaan en geboren worden? De Here Jezus maakte hem, en ook ons, duidelijk dat de wedergeboorte niet plaats vindt uit het vlees, maar dat de mens wedergeboren moet worden doordat hij/zij verwekt wordt door de Heilige Geest (Joh.3:3-10).

Bij de eerste geboorte wordt een mens geboren uit het zaad van een man, en daardoor is de levensduur van een mens beperkt, omdat het zaad vergankelijk is, 'want alle vlees is als gras...en het gras verdort' (1 Petr.1:24). Maar door de wedergeboorte uit de Heilige Geest, ontvangen we leven van het onvergankelijke zaad. De apostel schrijft daarover: "...als wedergeboren, en niet uit **vergankelijk**, maar uit **onvergankelijk zaad**,..." (1 Petr.1:23).

Omdat de gelovige, door de wedergeboorte uit dit laatste zaad geboren is, kan dat nieuwe wedergeboren leven ook niet zondigen, omdat hij/zij nu uit God geboren is. "Een ieder die uit God geboren is, doet geen zonde; want het zaad (Gods) blijft in hem en hij kan niet zondigen, want hij is uit God geboren" (1 Joh.3:9). Omdat dit nieuwe, goddelijke leven nu nog in ons vlees woont, constateren we regelmatig dat ons vlees ons nog steeds parten speelt en geneigd is om juist wél te zondigen. Dat probleem kende Paulus ook, toen hij schreef: "Want ik weet, dat in mij, dat wil zeggen in mijn vlees, geen goed woont. ...Zo vind ik dan deze regel: als ik het goede wens te doen (het nieuwe leven), is het kwade bij mij aanwezig (het oude leven)" (Rom. 7:18, 21). Daarom

dankt Paulus de Here, en dat mogen wij ook doen, dat God ons uit dit lichaam, dat ons elke keer tot zonde(n) probeert te verleiden, zal verlossen. “Wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods? Gode zij dank door Jezus Christus, onze Here!” (Rom.7:24,25)

De Here Jezus zei daarover: “De Geest is het die levend maakt, het vlees doet geen nut; de woorden die Ik tot u gesproken heb zijn geest en leven.” (Joh.6:63)

Toen de Here Jezus bij zijn naderend afscheid tot zijn discipelen sprak, heeft Hij verteld dat Hij na zijn opstanding weer terug zou gaan naar de Vader in de hemel. Dat betekende voor de discipelen dat hun omwandeling met de Here op aarde, waarbij Hij zichtbaar in hun midden was, voorbij zou zijn. Omdat Hij wist dat zij daarover verdriet zouden hebben, heeft Hij in de nacht voordat Hij zijn uitgang zou volbrengen in Jeruzalem, tot hen gesproken om hun droefheid weg te nemen. Omdat Hij de zijnen liefhad tot het einde (Joh.13:1), heeft Hij tot hen gezegd: ‘Uw hart worde niet ontroerd’ (Joh.14;1,27^b), en heeft Hij hen vertroost door hen te vertellen dat zij, na zijn hemelvaart, de weg door deze wereld niet alleen behoeften te gaan. Zoals ook indertijd Jozef tot zijn broeders sprak: “Vrees dus niet, ik zal u onderhouden en ook uw kinderen. Zo *troostte* hij hen en sprak tot hun hart.”(Gen.50:21)

De Here Jezus sprak tot het hart van zijn discipelen, toen Hij hen uitlegde dat Hij heenging om plaats bereiden voor zijn volgelingen in het huis van de Vader; dat is de plaats die ook ons wacht. Maar gedurende de tijd dat zij, en ook wij, nog op aarde zijn, heeft Hij gesproken over een Persoon, die hen zou troosten tijdens zijn afwezigheid: de Trooster, de Heilige Geest zou komen!

Zoals de Here Jezus van God is uitgegaan (Joh.8:42 en 13:3), en daarmee ook van de Vader is uitgegaan (Joh.16:28), zo zou de Vader nu ook de Trooster sturen. “Wanneer de Trooster komt, die Ik u zenden zal van de Vader, de Geest der waarheid, die van de Vader uitgaat, zal deze van Mij getuigen” (Joh.15:26). In deze tekst zien we de onlosmakelijke drie-eenheid van:

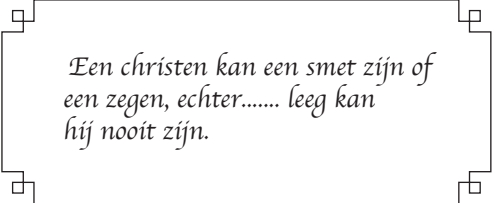
- De Trooster, de Heilige Geest,
- De Here Jezus, de Zoon,
- God, de Vader.

De apostel Johannes, die deze woorden in zijn evangelie heeft vastgelegd, heeft later, in zijn eerste brief nog toegelicht: “Want drie zijn er die getuigen in de hemel: de Vader, het Woord (dat is de Here Jezus, want het Woord is vlees geworden [Joh.1:14]), en de Heilige Geest, en deze drie zijn één”(1Joh.5:7).

Hoor Israël, de HERE is onze God, de HERE is één!

Toen de Here Jezus op de laatste dag van het Loofhuttenfeest in Jeruzalem was, zei Hij op deze grote dag, de achtste dag van het feest (Lev.23:36) iets opmerkelijks. Hij vertelde het volk, dat als iemand in Hem zou geloven er vervolgens stromen van levend water uit zijn binnenste zouden vloeien. “Dit zei Hij van de Geest, welke zij die tot geloof in Hem kwamen, ontvangen zouden; want de Geest was er nog niet, omdat Jezus nog niet verheerlijkt was” (Joh.7:39). Onze Heiland verklaarde toen, dat als gevolg van het geloof in Hem, de gelovige de Heilige Geest zou ontvangen en als gevolg daarvan zou de gelovige de Here Jezus, geleid door de Heilige Geest, gaan grootmaken en verheerlijken (Hand. 19:17,18); het zouden levende getuigen worden.

Wordt D.V. vervolgd.

*Een christen kan een smet zijn of
een zegen, echter..... leeg kan
hij nooit zijn.*

“Daar ben IK in hun midden”

Wat een wondermooie belofte geeft de Here Jezus in Matth. 18:20: “Want waar twee of drie vergaderd zijn in mijn naam, daar ben Ik in hun midden.” Wat een zeldzame bemoediging is dat voor alle gelovigen, waar dan ook op deze aarde, die tot Zijn Naam bijeen zijn om die kostbare Naam groot te maken, te prijzen en te aanbidden. Er zijn steden en dorpen waar maar enkele gelovigen samen kunnen komen (of durven samenkomen in God-vijandige landen). Zij mogen hun hand op deze bemoedigende tekst leggen: Hij is in ons midden, Hij is erbij, ondersteunt ons door Zijn Heilige Geest en zij mogen weten samen verbonden te zijn met alle kinderen Gods in dat ene niet te verbreken Lichaam van Christus.

Toch wil ik graag in dit artikeltje onze kant belichten met betrekking tot deze kostbare aanwezigheid van de Here. Een ieder van ons moge zich afvragen, de schrijver in de eerste plaats, of deze bovengenoemde tekst nog in ons leeft. Of, en de Here verhoedde dat, is het een weten met het hoofd en niet met ons hart? Als wij rondom Hem samenkomen en wij beseffen dat Hij werkelijk in ons midden is, zou dan niet alle eerbied en ontzag in de dienst naar onze Heiland uitgaan?

Daar ben IK in hun midden.

Evenals het volk Israël door God apart werd gesteld: “Niet, omdat gij talrijker waart dan enig ander volk, heeft de HERE Zich aan u verbonden en u uitverkoren; veeleer zijt gij het kleinste van alle volken. Maar, omdat de HERE u liefhad ....” (Deut. 7:7,8), zijn ook wij een afgezonderd, geheiligd volk. Israël had voor de omliggende volken een voorbeeldfunctie gekregen, zoals dat zo prachtig vermeld staat in Deut. 4:6,7 en Jes. 49:6: “Ik stel u tot een licht der volken, opdat mijn heil reike tot het einde der aarde.”

Zo hebben ook wij als gemeente des Heren een voorbeeldfunctie: “Gaat dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes en leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb. En zie, Ik ben met u al de dagen tot aan de voleinding der wereld.” (Matth. 28:19,20) “...opdat thans door middel van de gemeente aan de overheden en de machten in de hemelse gewesten de veelkleurige wijsheid Gods bekend zou worden,... .” (Ef. 3:10)

Daar ben IK in hun midden.

In Psalm 93:5 lezen we “De heiligheid is een sieraad voor Uw huis Heere” (HSV). Dat huis is de gemeente van God, zoals we dat onder andere lezen in 1 Tim. 3:15 waar Paulus schrijft: “Mocht ik nog uitblijven, dan weet gij, hoe men zich behoort te gedragen in het huis Gods, dat is de gemeente van de levende God, een pijler en fundament der waarheid.”

De vraag is nu of ons “afgezonderd zijn” nog een sieraad is. Als we eerlijk zijn, moeten we vaak ootmoedig en beschaamd ons hoofd buigen. Wat ziet de wereld om ons heen nog aan ons dat we afgezonderd van die God-vijandige wereld de weg met Hem gaan? Hoe gaan we naar de onderlinge bijeenkomst? Gaan we daarheen zoals we eventueel naar onze burgemeester, een minister of ons staatshoofd zouden gaan of interesseert dat velen niet meer?

Geliefde (jonge) mannenbroeders: gaan we naar de Here op afgetrapte gympen, in een oude spijkerbroek of met T-shirts waar van alles op te lezen is. Beseffen wij broeders nog voldoende dat wij een priesterdienst vervullen in de onderlinge bijeenkomst?

Geliefde zusters in 1 Tim. 2:9 en 10 staat: “Evenzo, dat de vrouwen zich sieren met waardige klederdracht, zedig en ingetogen, niet met haarvlechten en goud of paarden en kostbare kleding, maar - zó immers betaamt het vrouwen, die voor haar godsvrucht uitkomen - door goede werken.” Een zuster die geestelijk is, weet waar die grens ligt en wat wel of niet welvoegelijk is. Over de kleding van vrouwen is al veel geschreven, maar kort samengevat kunnen we zeggen dat stemmige kleding niet de kleding is zoals die tegenwoordig in de wereld als normaal wordt beschouwd en ook in de gemeente des Heren helaas haar intrede heeft gedaan. We weten allemaal dat de kleding aan de mode onderhevig is, maar we moeten ons dan tevens realiseren dat die modewereld geregeerd wordt door mode-ontwerpers die bijna allemaal homofiel zijn en moeten we die dan maar achteloos ahternalopen? Nee toch? Laten we elkaar bovendien niet ergeren met kleding die niet thuis hoort in het huis van God en daarmee andere gelovigen verdrieten. We zullen toch nooit vergeten dat we met een driemaal Heilig God te maken hebben, óók in onze uiterlijkheden. Vaak hoort men dan zeggen: “als ‘t hart maar goed zit.” Dan komt het zeker op het uiterlijk niet aan. Laten we ons echter niet vergissen: ons hart, wie zal het

kennen? “Elke weg van een mens is recht in zijn ogen, maar de Here beproeft de harten.” (Spr. 21:2)

Als in ons hart echter de liefde van de Here en voor de Here aanwezig is, zullen we ook in deze zaken zeer zorgvuldig met Hem onze weg gaan.

De uniforme kleding voor man en vrouw is één van de grootste triomfen van de boze om met name het beeld van de vrouw te verduisteren en daarmee ook het prachtige beeld van Christus en de gemeente. We kunnen niet ontkennen dat de wereld er alles aan gelegen is om in te werken op de laagste instincten van de mens (sexueel getinte reclames, de vele, vaak weinig verhullende billboards langs de wegen enz.). Zoals het Woord zegt in Pred. 1:8: “het oog wordt niet verzadigd van zien”. En laten we daar met name als mannen maar heel eerlijk in zijn.

Daar ben IK in het midden

Ja, we hebben Zijn belofte, doch wat moet het Zijn hart bedroeven als wij onze verantwoordelijkheid in deze dingen niet nemen. Alles wat niet in Gods tegewoordigheid kan bestaan, moeten we wegdoen. “Maar gij geheel anders: gij hebt Christus leren kennen. Gij toch hebt van Hem gehoord en zijt in Hem onderwezen, gelijk dit de waarheid is in Jezus, dat gij, wat uw vroegere wandel betreft, de oude mens aflegt, die ten verdere gaat, naar zijn misleidende begeerten, dat gij verjongd wordt door de geest van uw denken, en de nieuwe mens aandoet, die naar (de wil van) God geschapen is in waarachtige gerechtigheid en heiligheid.” (Ef. 4:20-24) Laten we in deze dingen Gode welgevallig leven. Denken we ook aan de voorbeelden die we aan de kinderen geven. Zij zien veel en scherp.

*Heer, heilig ons leven
en maak ons bekwaam
om U steeds te geven
de eer van Uw naam.
Wilt U ons toch leiden
en stel ons in staat
om U te belijden
in woord en in daad.*

Daar ben IK in het midden

“Laten we de onderlinge bijeenkomst (enkelvoud) niet nalaten, zoals het bij sommigen de gewoonte is, maar elkaar aansporen, en dat zoveel te meer als u de grote dag ziet naderen.” (Hebr. 10:25, HSV) Er is maar één samenkomst, namelijk die aan de Tafel van de Here, het luisteren naar wat Hij ons door zijn Woord en Geest te zeggen heeft en het uur van het gebed, de bidstond. Deze drie onderdelen van die ene bijeenkomst, samengepakt in de wonderbare gemeenschap van gelovigen met elkaar. Wat bedroeft het het hart van onze Here als we één van deze onderdelen verzuimen.

Kunnen we zonder dat kostbare Woord? Als we willen groeien: nee. Kunnen we zonder gezamenlijk gebed? Bidden voor alle mensen, zoals dat staat in 1 Tim. 2:1? Bidden voor alle mensen, en dat zijn er momenteel zo'n 7 miljard, gelovig en ongelovig, is een dure opdracht die de Here ons op het hart bindt. En wat zijn er veel noden in een wereld die verdrinkt in zonde en geweld, maar laten we ook denken aan de noden in de Gemeente des Heren.

Wat een verantwoordelijkheid legt de Here in deze bijbeltekst op onze schouders. Een verantwoordelijkheid niet voor enkelen, maar voor ons allen, broeders en zusters. We willen toch graag samen de noden van onze mede-christenen bij onze Here brengen die in nood en vervolging leven. Ja toch? Of is dat ver van ons bed en gaat het ons nauwelijks aan? Dat zal toch niet waar zijn? Zijn lege stoelen (of kerkbanken) geen aanklacht tegen ons? Zijn we zo lauw geworden? Moge we onze getrouwheid in deze toch onze jeugd voorleven. Maar ook hier geldt bovenal: Hij is er. En Hij mist sommigen in de dienst!

Lieve medegelovigen, laten we toch in het volgen van Hem getrouw zijn. Hij komt spoedig, dus olie in de lampen, de Bruidegom tegemoet! “Wees getrouw tot de dood en Ik zal u geven de kroon des levens.” (Openb. 2:10) Trouw, óók en misschien wel juist, in de dingen van alle dag.

“Want waar twee of drie in Mijn Naam bijeenkomen, daar ben IK in hun midden,”

Laten we Hem voor die vaste belofte danken.

~~~~~

Als de Koning verworpen is

In Lukas 19 heeft de Here in een gelijkenis gesproken over een welgeboren man die naar een ver land reisde om voor zichzelf een koninkrijk te ontvangen:

11 Toen zij daarnaar luisterden, sprak Hij nog een gelijkenis uit, omdat Hij dicht bij Jeruzalem was en zij meenden, dat het Koninkrijk Gods terstond openbaar zou worden.

12 Hij zeide dan: Een man van hoge geboorte trok naar een ver land om voor zich de koninklijke waardigheid in ontvangst te nemen en daarna terug te keren.

13 En hij riep tien van zijn slaven en gaf hun tien ponden en zeide tot hen: Drijft handel, totdat ik terugkom.

14 Doch zijn burgers haatten hem en zonden hem een gezantschap achterna met de boodschap: Wij willen niet, dat deze koning over ons wordt.

Vers 11 zegt ons dat Hij dat deed omdat Hij dicht bij Jeruzalem was en de mensen meenden dat het Koninkrijk Gods spoedig openbaar zou worden. En inderdaad heeft de Here toen Hij bij Bethfagé en Bethanië was, twee discipelen opdracht gegeven een veulen te halen, waarna Hij rijdend op dat dier onder veel gejuich de stad is binnengegaan. Maar hoewel de mensen blij waren, weende de Here omdat Hij wist dat Hij verworpen werd en ook wat Israël als gevolg daarvan zou moeten meemaken.

De gelijkenis die de Here hier vertelde, heeft alles met zijn verwerping te maken. Hij trok de stad wel binnen zoals in Zacharia 9:9 geschreven was: "Jubel luide, gij dochter van Sion; juich, gij dochter van Jeruzalem! Zie, uw koning komt tot u, hij is rechtvaardig en zegevierend, nederig, en rijdende op een ezel, op een ezelshengst, een ezelinnejong.", maar de leidlieden en de massa van het volk hebben Hem niet erkend en gehandeld zoals de Here in de gelijkenis heeft gezegd: "Wij willen niet, dat deze koning over ons wordt". (Luc.19:14)

De gelijkenis handelt dus over de Here zelf, die door Israël werd verworpen en is teruggekeerd naar zijn Vader in de hemel, vanwaar Hij te zijner tijd zal terugkeren om alsnog het koninkrijk op te richten.

Hij was de Man van hoge geboorte, die door zijn volk niet als Koning werd erkend en aanvaard.

Dat wordt nog bevestigd in vers 14, waarin die verwerping zelfs na zijn terugkeer naar de Vader wordt bevestigd door de vervolging en de dood van hen die in Hem geloofden.

In Luc. 18:31-34 had de Here de twaalf discipelen reeds verteld dat Hij naar Jeruzalem ging en dat Hij daar, geheel zoals de profeten voorzeggd hadden, zou worden overgeleverd en tenslotte gedood worden en dat Hij op de derde dag zou opstaan:

31 Hij nam de twaalven terzijde en sprak tot hen: Zie, wij gaan op naar Jeruzalem, en al wat door de profeten geschreven is, zal aan de Zoon des mensen volbracht worden.

32 Want Hij zal overgeleverd worden aan de heidenen en bespot en gesmaad en bespuwd worden,

33 en zij zullen Hem geselen en doden, en ten derden dage zal Hij opstaan.

34 En zij begrepen niets van deze dingen en dit woord bleef hun duister en zij wisten niet, waarvan gesproken werd.

Dat was zo in strijd met wat zij verwachtten dat zij Hem niet begrepen hebben. Hij echter wist alles wat over Hem komen zou. En in de gelijkenis die we dan in Luc.19:11-27 vinden, werkte Hij zijn woorden die we lezen in hoofdstuk 18:31-34 als het ware verder uit met accent op de verantwoordelijkheid van zijn discipelen in de tijd tussen zijn heengaan en zijn terugkomen als Koning. Het volk zou Hem wel verwerpen, maar de Vader zou Hem te zijner tijd het koningschap geven en Hem in heerlijkheid doen terugkomen.

Die met Hem meetrokken waren vol van blijde verwachting, maar Hij was zich er van bewust dat Hij een weg ging die op verschrikkelijk lijden zou uitlopen.

De Vader had voor Hem nog troost en bemoediging bereid. Dicht bij Jericho riep een blinde om ontferming van deze Zoon van David. En toen Hij door Jericho ging was daar een tollenaar, Zacheüs, die het als overste van de tollenaars niet beneden zijn waardigheid achtte om in een boom te klimmen teneinde Jezus te zien. Hij die van geld nemen zijn beroep had gemaakt, greep de ontmoeting met de Here

aan om Hem te vertellen dat Hij had leren zien dat geven zaliger is dan ontvangen. Dat waren voor de Here verkwikkingen op de weg. Maar Hij kende de verwachting van hen die met Hem meetrokken en heeft hun daarom de gelijkenis verteld, meestal aangeduid als de gelijkenis van de ponden.

Dat kan niet verkeerd genoemd worden, maar bewerkt wel dat de lezers er weinig over nadenken dat de Here deze woorden heeft gesproken om de hoorders erop voor te bereiden dat Hij het koninkrijk niet zou oprichten als Hij Jeruzalem binnentrok, maar verworpen zou worden, zou terugkeren naar de Vader in de hemel, maar te zijner tijd alsnog zal terugkomen op aarde en dan het koninkrijk zal oprichten.

Hij is nu in de hemel en wacht nog op Gods tijd. Dat betekent dat Hij nu nog niet op aarde regeert. Het is nu nog de tijd waarover Paulus in Ef. 6:12 schreef: "want wij hebben niet te worstelen tegen bloed en vlees, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de wereldbeheersers dezer duisternis, tegen de boze geesten in de hemelse gewesten." Er zijn veel gelovigen die dat door vervolging, gevangenschap en marteling ondervinden.

Wij leven nu nog in de tijd die in de gelijkenis wordt voorgesteld als de periode waarin de tien slaven van die verworpen koning met de aan hen toevertrouwde ponden handel moesten drijven om die ponden bij zijn komst aan hem met winst te kunnen teruggeven.

Gelovigen moeten zich dus de vraag stellen of zij de capaciteiten die de Here hun gegeven heeft, ook gebruiken om zielen voor Hem te winnen.

Ik hoorde van gelovigen die een bepaalde stad of streek voor de Here gingen claimen. Anderen spreken wel eens over het oprichten van merktekenen van het koninkrijk.

Dat ruikt naar ongeduld: De Koning blijft wel lang weg, misschien moeten we maar vast beginnen om iets, hoe klein ook, van dat koninkrijk te realiseren. Maar dat is niet in overeenstemming met de opdracht die de Koning aan zijn slaven gegeven heeft.

We kunnen proberen de mensen te bewegen of te dwingen zich te gedragen als gehoorzame onderdanen van de Koning. Maar ook dat

is niet de opdracht geweest. De opdracht was: handel drijven. Komt het dan nooit tot regeren?

Regeren komt zeker aan de orde. In de gelijkenis heeft de Here in vers 15 over de terugkomst van de Koning gesproken. Hij heeft zijn slaven toen ontboden en van hen verantwoording gevraagd van wat zij met het hun toevertrouwd pond gedaan hadden. De slaaf die er tien ponden mee gewonnen had, kreeg te horen: heb gezag over tien steden. De slaaf die vijf ponden gewonnen had, kreeg te horen: wees heer over vijf steden.

De slaven moesten niet trachten te regeren voordat hun Koning de heerschappij had aanvaard. Zij behoorden zich te houden aan de opdracht: handel drijven.

Voordat Christus regeert kunnen zijn volgelingen niet regeren en als we een weinig nadenken, moeten we erkennen dat de apostelen er ook niet naar gestreefd hebben om te heersen.

De Here heeft tegen zijn discipelen gezegd:

In de wereld zult gij verdrukking hebben, maar hebt goede moed, Ik heb de wereld overwonnen. (Johannes 16:33).

~~~~~

*“Hij zeide: ...Ik... heb uw talent in de grond verborgen; zijn heer antwoordde en zeide tot hem: Gij slechte en luie slaaf.”
(Matth. 25:24-26)*

Het gevaar is, dat we tussen de grote dingen die we niet kunnen en de kleine dingen die we niet willen doen, helemaal niets doen.